

— Бабо Тонке, да си жива и здрава! Дойде да ни изпроводишъ, а?

— Мале!

— И вие да сте живи, момчета. Дойдохъ да ви изпровода. Па ако е рекълъ Господъ, ще ви посрѣщамъ скоро скоро.

— Ще, ще!

Не отвързатъ заточеницитѣ, а тълпата.

Тия досега кротки хора, тежки търговци и занаятчи, хрисими земледѣлци и важни чорбаджии, изведнѣжъ ставатъ други. За пръвъ пжтъ ги обгаря страненъ пламъкъ, за пръвъ пжтъ ги обласква една могща обща мисль, за пръвъ пжтъ сърдцата имъ затуптяватъ като едно огромно сърдце съ стихийния пулсъ на борбата.

— Братя, да съберемъ помощи за нашитѣ юнаци мжченици! — вика единъ младежъ и пръвъ изтърсва кесията си въ престилката на баба Тонка.

— Дръжъ, бабо! Ти имъ събери пари!

Тълпата се залюлява, като избуяла нива. Всѣки се мжчи по-скоро да хвърли каквото има въ престилката на старата жена. До бакъреното грошче звѣнка меджидийка, до тѣхъ блѣсва наполюонъ.

— На и отъ мене! На! Ето тука!

Общата блѣсканица изтиква низамитѣ, юзбашията едва смогва да върви.

— Граждани, — опитва се да извика той. — Моля ви се, граждани, отстѣпете въ страни.

— Мълчи тамъ! Махай се отъ народнитѣ хора!

Десетки гласове се издигатъ съ заплашвания. Юзбашията е безпомощенъ, ржката му вече не държи дръжката на сабята, брадичката му потреперва.

Баба Тонка съзира мжката му.